

Србија је под тзв. меком окупацијом западних сила окупљених у НАТО-пакту. Циљ свег притиска на Србију јесте њено свођење на границе преткумановске Србије и интеграција у евроатлантску империју (ЕУ, НАТО), што је равно гашењу сваке независности и слободе Србије и српског народа. Отуда је збацавање лоше али суверене власти након бомбардовања Србије од стране НАТО, октобарским пучем, значило довођење наше земље у положај бана на републике са класичном марионетском влашћу.

Тиме се спровођење интереса Запада, који предводе САД и Велика Британија, непосредно обезбеђује у институционалном, политичком, војном, културном, привредном, обавештајном погледу. У институционалном погледу, пример за то је постојање кацеларије НАТО-пакта при Министарству одбране; политички, у питању је програмско увлачење Србије у ЕУ и у НАТО; у војном погледу, уништавање потенцијала и имовине Војске Србије и њена оперативно-техничка сарадња са НАТО; када је, пак, реч о привреди: штетна приватизација, склапање неповољних уговора са западним компанијама и стављање комплетног тржишта у руке њихових експонената. Што се обавештајног плана тиче, све поре друштвеног и политичког живота прожете су структурама које рад западних агенција обезбеђују информационо, логистички или оперативно. Напокон, у култури апсолутно доминира западни културни империјализам, са учинком духовног геноцида уз помоћ најнижих, али психолошки софистицирано сложених садржаја.

Илузија би била сваки од ових аспеката узети изоловано. Верски екуменизам, наркоманија и општи дефетизам не могу се лечити појединачно. Ако погледамо политички живот у Србији, одмах постаје јасно да он стоји под утицајем свих момената, од економског до обавештајног. Бизнисмени-олигарси испостављају политичке захтеве, амбасадори деле задатке влади, само влада „друге Србије” нема захтеве ни према коме, нити одговара народу ког бесомучно поткрада и води у уништење. Овакав развој довео је до тога да политичке странке немају пред својим бирачима никакву одговорност с обзиром на оно за шта се залажу током својих политичких кампања или својим програмима. Другим речима, политички живот у Србији потпуно је корумпиран - „друга Србија” служи западним интересима, а сви остали ономе ко их плати. Све парламентарне странке у Србији дубоко су корумпирани и стога бескорисне ако је реч о борби за слободу и уједињење свих балканских Срба. Све српске политичке странке су гротескно лидерске и опортунистичке. Унутар странака владају хипокризија, дубока поквареност и лоповлук, због чега су оне неспособне да изразе аутентичну политичку вољу уопште. Зато се оне радије баве фризирањима јавности – спиновањем – у својим нарцисоидним медијским наступима и кампањама, фалсификовањем резултата избора и

финансијским преварама. Странке су наше највеће перионице новца. Ово све важи како за оне владајуће, тако и за тзв. опозиционе странке, које су и саме у све уплетене; разорене и разједињене, тек глуме озбиљан отпор „другој Србији” која нас води у српско угаснуће и економску беду.

Аутентични глас Срба православних, Срба муслимана и католика, па и атеиста, и наш једини интерес, јесте слобода која нам допушта – свакоме од нас – да одлучујемо о сопственој судбини и да у слободи просперирамо и као народ и као непоновљиве аутентичности. Зато НЕ уласку у ЕУ, зато НЕ у НАТО када је реч о спољној политици Србије. НЕ криминалном односу према раду, запосленима и незапосленима, какав влада у неолиберализму Запада – зато НЕ слепачком преписивању њихових закона, какав је наш закон о раду. То је оно што апсолутна већина Срба мисли. Неће Срби у ЕУ ни са Косовом и Метохијом, за шта се залаже српска октроисана опозиција. Срби уопште не желе у ЕУ која их је бомбардовала, која исисава њихово природно, привредно и економско богатство, која им намеће хомосексуалност као норму и која откида део по део њихове територије. Не ући у тај изанђали механизам, на ивици распада услед економског слома неолибералног пројекта, много је тежи задатак него што се чини. Српска марионетска власт народу заправо подмеће налоге САД и ЕУ као његов највећи интерес. Интерес је НАТО да потпуно влада регионом, а не Србије. Империја не жели рупу на блиском одстојању од метрополе, већ жели Србију да интегрише, разгради и асимилије. Зато је теже не ући у ЕУ него бити усисан у машину за млевење – то је она иста борба која траје последњих двадесет година, а гледајући оком науке, вероватно и последњих двадесет векова.

Ову истинску политичку вољу српског народа не може да изрази и спроведе ниједна опозициона странка из актуелног парламентарног миљеа. Свакако да ту улогу на себе не могу преузети они обезглављени, девастирани и политички компромитовани од стране режима, нити пак они који су “за Европу, али са Косовом”. За то, потребна је аутентична политичка снага, потекла из самог народа и на његовим слободарским и духовним традицијама. Али, управо је то оно што марионетски режим и послушна опозиција желе да спрече да буде артикулисано. Јавност у правом смислу не постоји, парламентарни систем претворен је у фарсу, сасвим доведен у слуге агентура, обавештајне службе држе све тачке окупљања Срба држећи их потпуно у разједињености.

Шта је онда тачка окупљања, која ће глас слободарских Срба ујединити на одлучан начин? То је управо идеја саборности, српске саборности, праксе која нас је чинила великим народом када год је у нашој историји била на делу и увек када смо побеђивали. То је пракса наше дубоке старине, али исто тако нешто што води спасу у савремености. Зар би неко још мислио да су на нашем грбу само оцила? Слога и спас о којима она

говоре и о којима пева наша химна темељни су беоцузи који нам говоре шта нам је чинити када смо у опасности.

Дакле, први услов српске слободе јесте да се сви Срби саберу под једном заставом и кажу одлучно НЕ „другој Србији” и пројекту „интеграције” у ЕУ и НАТО. То је прво начело нашег српског сабора, а да би се то остварило, претходно али и у узајамној сарадњи, нужно је правазићи општу разједињеност и секташтво, сујету и лидерство, личне амбиције и идеолошку нетрпељивост. Морају се пацификовати бесмислене поделе на „четнике и партизана”, јер ситуација у којој се ми налазимо више личи на 1389-ту него на 1941. Године 1389. није било ни четника ни партизана, него само оних који су били за „крст часни и слободу златну”, оних који на Косово нису дошли и оних који су већ љубили скуте Турцима.

На путу ослобођења Србије треба одбацити такође поделу на тзв. „левичаре и десничаре” - нама треба српски пут, од кога не треба скретати ни лево ни десно, а то је пут српске саборности. Отуда следи други нужни услов за ослобођење: након окончања борбе против страних завојевача и издајника, српски народ ће аутономно одлучити о облику друштвено-економског система који ће владати у слободној Србији. Таква одлука биће донета општим изјашњавањем, уз најширу јавну расправу.

Овде је потребно осветлити још један потенцијал српске саборности. Ако је реч о демократском уређењу слободне Србије, тада поред духовне саборности постоји и онај њен аспект који је омогућен савременим технолошким развојем. Наиме, ако се антички идеал демократије као тзв. непосредне демократије чинио неостваривим у условима модерног развоја друштва – градови су постали превелики, превише је становништва да би се људи у исто време окупили на једном тргу и одлучивали, држава је постала носилац опште воље, па је због њене величине репрезентативност нужна, итд. – сада су те тешкоће превазиђене савременом информационом технологијом. Мобилна телефонија или систем јавних компјутера постављених у читавој Србији (рецимо, систем од 10 000 компјутера, тј. онолико колико има гласачких места или више) дозвољава, уз незнатне трошкове, референдумско изјашњавање заједнице у целини или појединих њених делова око сваког иоле важнијег питања, што ће рећи: од нивоа месне заједнице, до државног нивоа. Истој сврси у великој мери може допринети медијска сфера која је сада у фази некрозе, односно потпуно подређена идеји великог брата. Ова савремена могућност изражавања народне воље у највећем степену доприноси идеји саборности, осећају припадности заједници и узајамној солидарности.

Коначно, трећи важан услов могућности ослобођења Србије тиче се српских савезника.

Током деведесетих година прошлог века, одбрана Србије под вођством Слободана Милошевића показала је да је слобода изоловане земље немогућа уколико она нема снажног спољашњег савезника, ма колико њено становништво на почетку било сложно. Временом долази до исцрпљивања ресурса и до нужног кварења унутар земље, ако је она у непријатељском окружењу. То чак важи и када су у питању велике земље (што је видљиво на примеру бившег Совјетског савеза), а када су у питању мали народи, то је очигледно нужно. Кап слободе у мору неслободе не може опстати. Наше непријатеље ми Срби можемо лако одредити и такорећи показати: то су државе Западне Европе, Северне Америке и Аустралија. Истина је да међу њима можемо разликовати оне који су нам више или мање ненаклоњене: рецимо, САД, Велика Британија и Немачка са једне, Шпанија, Италија и Португалија са друге стране. Сигурно је да ситуација није црно-бела када је реч о односима са појединим народима. Међутим, када се има у виду да смо готово потпуно окружени НАТО-пактом, јасно се оцртава круг земаља међу којима у нашој садашњој ситуацији не можемо тражити поуздане савезнике. Тужна је чињеница да том кругу припадају и бројне словенске и источноевропске земље.

Ко је онда наш најближи савезник, ко више од наше владе брани КиМ и ко може бити једини спољни гарант наше независности? То је, нема сумње, велика Русија. Да би ту улогу и сама Русија прихватила, српска држава никада више не сме бити поданички супротстављена њој и њеном путу када је реч о глобалним питањима, као што се то дешавало у време Октобарске револуције, затим око резолуције Информбироа, па 1991. г. када је Милошевић подржао пучисте и, коначно, као што је од 2000. г. на овамо (да наведемо само примере у последњих сто година). Зато српски пут не може бити прича типа „и Исток и Запад” - јер, ако смо са Русијом, нисмо са Западом. Наравно, може се економски имати сарадња са Западом, али не склапати политичко и војно савезнштво са њима. Зато Србија не може бити војно неутрална, као што неки сада проповедају. Војна неутралност Србије исто је што и дрвено гвожђе. Исто важи и за конструкте какви су „и Исток и Запад” или „Европа, али са Косовом”; они не морају бити толико неискрени, колико су у својој бити погрешни. Али, у оба случаја реч је о бедном лицемерју које продукује наивно веровање, а чија је нужна последица падање у раље НАТО, које уз то представља отужно подражавање наводне Титове политике и нарцисоидно самозаношење. Броз нигде није претходно обзнањивао своје планове. Осим тога, Брзова реторика заправо је пропагирала антисовјетизам и доминантну отвореност Западу, а не и Истоку и Западу. Стога свако понављање или подражавање те реторике имплицира и исте мотиве и последице – против Истока, ка Западу.

Србији је потребна најближа војна сарадња са Русијом. Русија ће тако бити војни гарант наше независности, што значи да морамо ући у систем заједничке одбране. Једноставно речено, оно што је Србији потребно јесу руски одбрамбени ракетни системи и друга борбена средства, па чак и нуклеарни арсенал. Узгред, наш војни комплекс не само да је компатибилан руском већ у нашој земљи већ постоји образовна структура способна да опслужи ове елементе одбране. Жалосно је да је након 2 500 година европске културе

војна сила једини незаобилазни услов независности једне земље. Но ако је то нужно за наш опстанак, ум треба послушати. Стога, следећи сопствени ум, а не пуким русофилством и духовном блискошћу, долазимо до закључка да је Русија наш природни савезник, не само у војном него и у политичком погледу. Када се томе дода заједничка слободарска традиција, православна вера, порекло и културна конвергенција у свим битним аспектима, јасно је да је овакав правац деловања неизбежан, наравно уколико је нама Србима стало до слободе. А уколико тако и јесте, тада би за нас била занимљива и реализација уговора, какав је својевремено Милошевић потписао са Русијом и Белорусијом, тј. ступање у неку врсту државног јединства са овим земљама.

Осим тога, треба имати у виду да евентуални захтеви Русије према Србији ни у ком случају неће имати димензије садашњих уцена САД и ЕУ према нама. То најбоље потврђује пракса руске економске и војне сарадње са ослободилачким покретима и слободним државама света, којом се истовремено шири идеја „суверених демократија“, односно политички концепт међународног поретка који нам даје далеко разумније егзистенцијалне и развојне перспективе од уласка у ЕУ. Овде долазимо и до последње тачке ове декларације коју упућујемо свим слободним Србима света, свим грађанима Србије и свим српским патриотским организацијама. Наравно да је Русија наш најважнији савезник у ослободилачкој борби. Али, чим се осврнемо ван Србије, па и Европе, одмах увиђамо да највећи део земаља у свету има истог непријатеља као и ми. Стога су сви ти народи наши потенцијални савезници у боју са заједничким злом. Темелј те борбе у рукама је четири цина: Русије, Кине, Индије, и Бразила. Видимо ту и друге земље које су далеко у тој борби одмакле – Куба, Венецуела, Иран, Северна Кореја, Боливија, Зимбабве, Никарагва, Белорусија, Аргентина, итд. У свету се увелико већ ствара фронт отпора на глобалној равни и ми му се морамо прикључити. Тај процес је неповратан, а светска економска криза тек је наговештај слома Запада. Уосталом, нисмо ли увек били у првим редовима у борби за слободу, и пре и после 1389., када смо изабрали царство небеско и пошли у бој „за крст часни и слободу златну“? Није то самозаношење идејом небеског народа. Није то ни уображеност изабраног народа. Ми смо народ небески само док се боримо за слободу; зато су народ небески и Ирачани и Палестинци и сви они који са нама овај идеал деле. Неки ово становиште називају антиглобализам и алтер-глобализам. Ми то становиште можемо прихватити, уз једну ограду: вођство у борби на глобалном плану никада више не препуштати било коме са Запада, па ни западним антиглобалистима. Они нека воде борбу у својим земљама против својих власти и нека не замишљају себе у улози неке авангарде унутар антиглобалистичког покрета. Не треба нам њихов револуционарни туризам – борбу воде они који су на другој страни.

Из свега овога јасно се види да нисмо сами, као и да не водимо изгубљену битку – битка тек почиње. Зато, саберимо се под нашу српску заставу, да не бисмо закаснили на свеопшти сабор слободе. Дошло је време за то!

Позив на саборност

Пише: Народни покрет Србије
уторак, 07 јул 2009 16:03

(Декларација Народног покрета Србије српском народу)